

A woman with blonde hair in a bun, wearing glasses and a white lace-trimmed dress with a black belt, sits at a round wooden table in an outdoor cafe. She is holding a white coffee cup with both hands. On the table are a coffee cup on a saucer, a plate of food, and another saucer. Her right leg is crossed over her left, and her right foot is resting on the seat of a nearby chair. The background shows green foliage and other cafe furniture.

Tess
Stimson

Manželka,
která utekla

Tess Stimson

Manželka,
která utekla

20/2

Copyright © 2012 by Tess Stimson
Translation © 2012 by Karin Lednická
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE WIFE WHO RAN AWAY,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2012,
přeložila Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: ≃ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2012

ISBN 978-80-7303-816-8

Tuto knihu věnuji svému otci Michaelovi.

*Jsem pyšná, že jsem tvoje dcera.
Jsi nejlepší a nejodvážnější muž, kterého znám.*

KATE

Občas se v novinách dočtu o matce, která opustila své děti a utekla do Španělska. Nebo o ženě, co si vyšla na nákupy a už se nevrátila. Nikdy si v takové chvíli nepomyslím: Panebože, to je hrozné. Jak to mohla udělat? Spíše mě napadne: Přála bych si mít dost odvahy, abych něco takového taky dokázala.

Pak tu myšlenku samozřejmě zaženu a začnu v duchu rychle vypočítávat kladné stránky svého života: mám dvě zdravé děti (no, teď už spíše pubertáky); dobrého manžela (věrného, nepochybně, a skvělého tátu); slušnou práci...

Ale stejně: kde se v těch ženách bere ta *odvaha*?

Představuji si mladou matku tří dětí, na kterou před domem čeká taxík, zatímco ona rutinně skládá prádlo, protože jí z jakéhosi podivného důvodu záleží na tom, aby měly děti čistá trička, až ona zmizí. Nebo přemítám o sedmadvacet let vdané ženě (přičemž devatenáct roků má sbalený kufr), která vypraví nejmladší dítě do internátní střední školy, nechá v dřezu odmočit nádobí a pak tiše vyjde z kuchyně a naposledy za sebou zavře dveře.

Pro ty, kteří zůstanou, je to samozřejmě hrozné; v jejich očích je takový čin na stupnici sobectví jen o kousek níže než dokonná sebevražda. Rozhodnutí ovšem nebývá snadné. Vlastně se to ani nedá nazvat rozhodnutím, podle mě ty ženy odcházejí z náhlého, avšak nutkavého popudu, který se dá ignorovat přibližně stejně účinně jako potřeba zvracet nebo porodní stahy.

Já bych to samozřejmě nikdy neudělala. Odpovědné, šťastně vdané ženy za sebou dveřmi nepráskají.

Položím smaragdově zelené rukavice na prodejní pult. Dívka za ním – nazvat ji prodavačkou by bylo zavádějící, protože nepro-

jevila sebemenší snahu mi něco prodat – přestane psát esemesku a vzhledne. „Chcete je zaplatit?“

Ne, ušklíbnu se v duchu, raději bych je ukradla, abych nám oběma ušetřila námahu. Jenomže matka určitě bude chtít jinou barvu a výměna s účtenkou bude mnohem snazší.

Uvědomuju si, že můj našťvaný vnitřní hlas zní skoro stejně, jako kdyby promluvila matka. Není to povznášející zjištění.

Prodavačka si vytáhne z uší bílá sluchátka a nechá je viset na krku, takže tlumený zvuk hudby ještě více dráždí moje pocuchané nervy. Převezme ode mě rukavice způsobem, jako bych jí podala mrtvou myš. „Není tam visačka.“

S blízcími se čtyřicátinami u sebe pozoruji zvláštní věc: jako by mi konečně začala růst páteř. Nechám číšníka odnést lahev, když ve víně plavou kousky korku, zatímco dříve jsem se jen zdvořile usmála a poslušně všechn korek spolykala; předbíhačům ve frontě dokážu říct, aby se postavili na konec, místo abych si tlumeně bručela pod nosem tím typickým britským způsobem a dovolila jim, ať se vetrou dopředu. Pro mé děti jsem nekonečným zdrojem hanby, a vlastně není divu: tohle přece také patří k rodičovství. Horší je, že na mě není pyšný ani manžel, u něhož jsem v posledních patnácti letech vyzorovala, že se za všech okolností snaží dostat do pozice, ve které se se mnou nemusí o ničem dohadovat, načež se v dosažené pozici pevně usadí, odhodlán se už nikdy nehnout. Moje nově nabytá odvaha se tudíž v žádném ohledu netýká rodiny. Když se mám postavit Nedovi, dětem nebo své matce, mám páteř pevnou jako medúza.

Odhodlaně v sobě potlačím negativní pocity a zpražím prodavačku pohledem. Ta s hlasitým povzdechem uzná porážku a zmizí. Hlava mi třeští. Vždyť já chci jen koupit rukavice!

Když mě ráno matka požádala, abych „zaskočila do Selfridges“, samozřejmě jsem věděla, že mi to nezabere pět minut, jak mylně předpokládala. Ve skutečnosti trvalo čtvrt hodiny, než jsem došla ze své kanceláře na Curzon Street ke dveřím obchodního domu, dalších dvacet minut jsem hledala kýžený odstín smaragdové zeleně, který by ladil k matčině šále, a dalších pět minut – tedy prozatím – se snažím zaplatit. V důsledku to znamená,

že budu mít co dělat, abych stihla důležitou schůzku ve dvě. Na oběd můžu pro dnešek zapomenout.

Měla jsem odmítnout. Měla jsem Eleanor říct, že moje práce je důležitější, že je tomu tak už několik měsíců a že pokud chce, abych nadále platila její hypotéku (o té její nemluvě), nemůžu marnit čas nákupy jejích rukavic.

Přirozeně jsem neodmítla. Já to zvládnou, víte? Já zvládnou všechno.

Podívám se na hodinky. Buď hned odejdu a ustojím matčino okázalé zklamání, nebo se sem vrátím v devět, po práci, a pojedou domů nočním vlakem, tím pomalým vlakem, který stojí na každé stanici mezi Waterloo a Salisbury. Anebo prostě počkám.

Přitlačím prsty pravé ruky na vnitřní stranu zápěstí levé ruky a snažím se potlačit náhlý, doposud nepoznaný záchvat paniky. Nerozhodnost je pro mě nová. Vždycky jsem věděla, co mám dělat. Okamžitě, bez váhání. Právě proto mě u Forda a Williamse velmi slušně platí. Poprvé za svou pracovní kariéru si ovšem kladu otázku, jestli to stojí za to.

Práce pro mě byla útěchou a spásou, kam až mi paměť sahá. Avšak v posledních osmnácti měsících se Trey Hamilton, nový oblíbenec Paula Forda, neúnavně snaží, abych spadla z lopatky. Samozřejmě že by mě Paul měl chránit, mimo jiné i proto, že jsem jeho firmě věnovala patnáct let svědomité práce, dělala šestnáct hodin denně, obětovala svátky i prodloužené víkendy. Jsem nejlepší ředitelka odboru služeb zákazníkům, jakou kdy měl, a zasloužila bych si stanout v čele firmy, až se za pět let odebere do důchodu. Ale jsem žena a ten nový superzázrak je muž. Mně je devětatřicet, zatímco on nedávno oslavil dvacet osm, a ve světě reklamy se zkušenosti a loajalita cení mnohem méně než mladoučký penis.

Čelit obchodní konkurenci je dost těžké samo o sobě, natož když si člověk musí dělat starosti, jestli náhodou nedostane výpověď. Jsem unavená, *k smrti* unavená neustálým soupeřením s lidmi, kteří by se přede mnou správně měli mít na pozoru a vážit si mě.

A netýká se to jen firmy. Devadesát pět procent mých hádek s Nedem začíná jeho výčitkami, že moc pracuji. Už ho prý neba-

ví vařit večere a ráno vstávat z prázdné postele. Můj spokojený, doma pracující manžel ovšem příhodně zapomíná, že z mého platu hradíme dvoje školné – vlastně troje, poněvadž v září začne synovec chodit do přípravy – a dvě hypotéky. A pokud opravdu tolik stojí o to, aby mě vídal více, měl by konečně souhlasit s mým návrhem, abychom se přestěhovali blíž k Londýnu, o což ho úpěnlivě prosím posledních devět let.

Břichem mi projede prudká bolest. Jsou dny, kdy si přeji, abych se mohla vypnout jako počítač; zkrátka se na nějaký čas vypařit. Všiml by si vůbec někdo, že tam nejsem? Možná. Třeba když by vyvstal nějaký problém, v ledničce došlo jídlo a v posteli by se nebylo ke komu přitulit.

Prodavačka se konečně vrací s rukavicemi, na nichž se skví postrádaná visačka. Podám jí kreditní kartu a modlím se, aby platba nebyla zamítnuta. Znovu se podívám na hodinky. Tu schůzku nemůžu prošvihnout, i když bych si to přála; je zkrátka příliš důležitá.

Jakmile vstoupím na pojízdné schody, zazvoní mi mobil. „Eleanor,“ povzdechne si, „teď nemůžu mluvit.“

„To vůbec nevádí, drahoušku. Jen jsem ti chtěla říct, že si s těmi rukavicemi nemusíš dělat starost. Už je nepotřebuji.“

Chvilí trvá, než dokážu promluvit. „Dovedeš si vůbec představit, jak složité to pro mě bylo?“ vysoukám ze sebe. „Dokážeš, Eleanor?“

„Ovšemže dokážu, drahoušku. Právě proto jsem požádala Agness, aby se pro ně stavila v Salisbury během oběda. Nechtěla jsem ti přidělovat starosti.“

„Agness? Agness je ve škole.“

„Agness je tady se mnou.“

Podruhé během několika minut se mi nedostává slov.

„Mají perfektní odstín,“ pokračuje Eleanor spokojeně. „Jete-lová zeleň. Nevím, kde je sehnala, ale...“

Dojedu na konec eskalátoru a ustoupím stranou, abych nepřekážela. „Dej mi ji, prosím.“

„Nerozčiluj se, drahoušku. Má dnes zkrácené vyučování...“

„Nemá zkrácené vyučování! Eleanor, dej mi ji k telefonu!“

„Katherine, prosím tě. Ta holka snad ví, jestli má zkrácené vyučování, nebo ne.“

Agness přebírá telefon ve velmi bojovné a vzpurné náladě. „Vlastně se nemusíme o ničem vybavovat, mami. Říkala jsem tátovi, že půjdu do Salisbury.“

„Tvůj otec ví, žes byla za školou?“

„Mám stu-dij-ní volno,“ pronese Agness melodicky.

Jsou chvíle, kdy bych dokázala Neda zabít. Moc dobře ví, že Agness nemívá studijní volno. Je jí čtrnáct a její škola poskytuje studijní volno jen jedničkářům v posledním ročníku. Moc dobře totiž vědí, co pubertální dívky dokážou. Pro Neda je ovšem snazší předstírat, že věří dceřiným lžím, než aby riskoval konfrontaci a její následky. Toto potěšení vyhradil pro mě.

V telefonu mi zapípá mail od Paula Forda. Jestli se okamžitě nedostavím na tu zatracenou schůzku a nezachráním si tím kariéru, budu mít brzy tolik volného času jako Agness za školou.

„Promluvíme si o tom večer doma,“ říkám upjatě.

„Brianna říkala, že bych mohla spát u nich...“

„A já říkám, že nemůžeš.“

„Nechápu, proč seš na mě tak hnusná!“ křičí Agness. „Guyovi pořád nadržuješ, i když hulí trávu! Spousta věcí mu u tebe projde jenom proto, že je kluk, co?“

Guy že hulí trávu? „Teď nemluvíme o tvém bratrovi...“

„Nevlastním bratrovi,“ štekne Agness.

Bože, dej mi sílu.

„Agness, řekni babičce, že chci...“

Mluvím sama se sebou. Agness zavěsila.

Nemám dost sil na to, abych jí zavolala zpátky a vynadala jí. Ve spáncích mi tepe bolest. Eleanor, práce, situace s Nedem (kterou budu muset vyřešit o víkendu, teď na to nemám čas), Agness, neradostný stav našich financí, zjištění, že můj vydaný syn kouří marihuanu – s každým tímto problémem bych se dokázala vypořádat, kdyby byl jediný. Možná i se dvěma nebo třemi. Ale kombinace všech je najednou příliš, dokonce i *pro mě*. Potřebuji si dát pauzu, vydechnout, jen na pět minut. Kdybych se mohla pořádně vyspat, než vypukne další krize, kdybych tak mohla chytit druhý dech...

Ale takhle svět nefunguje. V mateřství a manželství dny volna neexistují.

Před obchodním domem si vyhrnu límec kabátu, aby mě ochránil před studeným dubnovým deštěm. Musím si vzít taxi: pokud to neudělám, nemám šanci dorazit do kanceláře včas. Ačkoli v tomto počasí nejspíš žádného taxíka nechytím.

Pro jednou je však štěstí na mojí straně. U obrubníku zastaví taxi s pasažérem a já mám ruku na dveřích, ještě než je předchozí cestující stačí otevřít.

Pět minut klidu, nic víc nežádám.

Před třemi dny

NED

Popíjím s klukama pivo v hospodě U Jehněte a vlajky, když si najednou vzpomenu, že bych měl být doma a slavit výročí svatby.

Vlastně, abych byl upřímný, vzpomněl si na to Joe.

„Kámo,“ říká, „neměl bys už jít?“

„Jseš snad moje matka, nebo co?“ dopiju do dna. „Teď je řada na tobě.“

„Myslím to vážně, Nede. Chloe dneska ráno potkala na farmářském trhu Kate, která tam kupovala artyčoky na slavnostní večeři.“ Štouchne do mě. „Vypadá to, že by ti dneska mohla dát.“

Kristepane! Málem se zadusím pivem. Kate bude vzteky bez sebe, jestli zase prošvihnu naše výročí.

Neil se uchechtává do piva. „Raději zvedni zadek, kámo. Jestli přijdeš pozdě, nic nebude.“

Vykouzlím úsměv a mávnu na barmanku. „Zlatíčko, dej nám to ještě jednou. Pánové, vám možná vládne ženský rozkrok, ale na mě to teda neplatí. Konec debaty na tohle téma. Dáme si ještě jedno.“

Dali jsme si dvě. A pak už bylo vlastně jedno, kdy odejdu, protože kravál mě doma čekal tak jako tak. Když konečně vypadnu z hospody a dám se do kopce, je skoro devět. Nekoupil jsem jí přání ani dárek. Do prdele. Asi bych se neměl objevit ve dveřích s prázdnýma rukama, protože pak budu muset poslouchat její skuhrání donekonečna.

Dojdu k benzínce Shell a z kbelíku u vchodu vytáhnu svazek žlutých karafiátů. Samostatný svazek vypadá dost uboze, a tak se

vrátím a vytáhnu z kyblíku všechny. Servu z nich celofán a splácám je dohromady. Pak obdivuju výsledek. Kdo potřebuje předražené floristy? Možná bych se mohl rozšoupnout a přikoupit bonboniéru. Hm, tahle asi nebude nic moc, ale kašlu na to, jde o dobrý úmysl, ne? Kdybych měl prachy, koupil bych jí diamanty, a ona to dobře ví.

Když dorazím domů, dům je napůl ponořen do tmy. Rychle vstoupím zadními dveřmi a nasaju vůni něčeho dobrého. Jehněčí pečeně. Sbíhají se mi sliny. Kate je výborná kuchařka, ale pořádně vaří jen dvakrát do roka: o Vánocích a na naše výročí. Po zbytek roku se musím starat sám. Jídlo sice bývá nachystané v troubě, stačí ho ohřát. Ale je to prostě něco jiného než usednout k prostřenému stolu. Na mně nezáleží, samozřejmě, ale co děti? Mělo by jim být dopřáno přijít domů a dát si pořádnou večeři, ne nějaké okoralé lasagne nebo zapékanou bramborovou kaši s jehněčím, i když uvařeným doma.

Nadzvednu pokličku. Joe měl pravdu: artyčoky. Bohužel mi připadají trochu převařené.

Vstoupím do haly a všimnu si, že jídelní stůl uchystala ve velkém stylu. Svíčky, servítky, sváteční sklenice na víno a tak. Ještě že jsem se stavil pro ty kytky a bonboniéru. Nemáme přece žádné kulaté výročí nebo tak něco, ne? Počítám tak rychle, jak mi čtyři piva a panák whisky dovolí. Aggii bude čtrnáct, takže? Patnáct let. Rozlije se ve mně úleva. Ano, je to jenom patnácté výročí. Tehdy jsem ještě pracoval v *Readingském večerníku*; bombový útok v Oklahomě jsem prošvihl kvůli svatební cestě. Jedna z obětí pocházela od nás, a zatímco já jsem trčel na blbém Barbadosu, vyžral všechnu slávu jeden blbeček ze sportu. Byl to začátek konce mojí podělané kariéry.

„Kate?“ zavolám. Odkážu si a zkusím to znovu. „Miláčku?“

Najdu ji v obýváku, kde sedí stočená na gauči. Na klíně má knihu a v ruce sklenici, ale mě neoklame. Je v pohodě asi jako ministrant v pokoji plném pasáků.

Podám jí náruč květin. Teď mi připadají nějaké uvadlé. „To je pro tebe.“

„Děkuji,“ řekne Kate a nevěnuje kytkám pozornost.

Rozpačitě je položím na klavír a dám Kate bonboniéru. Položím ji na gauč vedle sebe. „Nádhera.“

„Kdy jsi přišla domů?“ pokouším se o veselý tón.

„Ve čtyři. Říkala jsem ti, že si беру na odpoledne volno.“

„Fakt?“

Kate sundá nohy z gauče. „Máš hlad?“

Napětí mě opouští. Nemůže být moc našťvaná, protože jinak už by byla večeře v odpadkovém koši. Naliju do ní pár skleniček vína, nechám ji, ať si chvílku postěžuje na práci, a pak ji vezmu nahoru a tam jí to pořádně udělám. S předehrou a vším. A potom bude všechno v pořádku.

Předkloní se, aby vytáhla jehněčí z trouby, a já potěšeně pozoruju její zadek. „Voní to nádherně,“ rozplývám se.

„Je to spálené.“

Natáhnu ruku a utrhnu od kosti kousek masa. „Mně to chutná skvěle.“

Zatímco otvírám víno, Kate porcuje pečení a mlčky dává na talíře artyčoky a česnekové brambory. Netříská nádobím, ale přesto cítím, že je ještě pořád našťvaná. Podá mi můj talíř a já ji pokorně následuji do jídelny, kde usednu naproti ní.

„Vypadáš jinak,“ říkám, když si sedá. „Nové šaty?“

„Dal jsi mi je k loňským Vánocům. I když vlastně ne. Dal jsi mi jiné, měly velikost šestnáct.“

„Sladkých šestnáct.“

„Od té doby, co jsme se poznali, mám velikost dvanáct.“

„No tak jo. Ty šaty se mi líbí. Máš v nich velká prsa.“

Kate se naježí. „Kdy se z tebe stal takový neotesanec?“

„A kdy se z tebe stala taková puritánka?“ odseknou dřív, než se stačím zamyslet.

Odstrčí talíř. Do hajzlu. Za blbce jsem tady já, ne ona.

„Promiň, promiň,“ zvednu ruce. „Pusť to z hlavy. Mluví ze mě pivo.“

„Kolik jsi jich měl?“

„Jen pár.“

„Měl jsi jich víc než pár. Divím se, že ses vůbec dokázal dostat domů.“

„Hele,“ vzdychnu, „to budeš taková celý večer? Protože abych řekl pravdu, moc mě to nebaví.“

„Tak *tebe* to nebaví? Celé odpoledne jsem strávila přípravou tvého oblíbeného jídla a ty ses ani neobtěžoval...“

„Poslyš, Kate. Miláčku. Omlouvám se. Zapomněl jsem na naše výročí svatby. Stává se to devadesáti procentům mužské populace. Ty víš, že jsem to neudělal schválně. Není to konec světa. Nemusíme zkazit náš...“

„Ty ale zapomnětlivostí netrpíš, ty rozhodně ne. Pamatuješ si každého koně, který v uplynulých dvaceti letech běžel Národní.“

„Proboha!“ vykřiknu a shodím z klína ubrousek. „Je to jenom jeden den! Těch zbývajících tři sta šedesát čtyři jsem pořád tvým manželem, ne? Pořád tady bydlím. Tak proč ti na jednom pitomém dni z celého roku tak strašně moc záleží?“

„Protože tím dávám najevo, že mi záleží na nás.“

Ježíšmarjá. Co ty ženský furt mají?

„Kate, nemáš rozhozené hormony?“ zeptám se a sbírám v sobě zbytky trpělivosti. „Protože od té doby, co...“

„S pitomýma hormonama to nemá nic společného!“

Najednou to vypadá, že se rozbere. Kate nikdy nebrečí. Ani nemluví sprostě, když už jsme u toho. Jako by byla vyrobena z teflonu: ať na ni člověk hodí cokoli, stejně to po ní sklouzne.

Nejsem úplně buran. Svou ženu miluji, i když jí nebudu rozumět ani do sta let. Vstanu od stolu a jdu za ní. „Samozřejmě že mi na tobě záleží,“ vzdechnu a přitáhnu ji k sobě. Dlouhou chvíli se v mém objetí ani nehne, je úplně strnulá. „Omlouvám se, že jsem ti nekoupil pořádný dárek,“ mumlám jí do vlasů. Omlouvám se, že jsem zůstal s klukama a zkazil slavnostní večeři. Máš pravdu. Měl jsem se více snažit. Už to neudělám.“

„Přesně tohle jsi říkal loni.“

„A tys se mnou přesto zůstala,“ prohodím laškovně.

Zaboří mi tvář do ramene. „Ale jen tak tak.“

Pohládím ji po vlasech a cítím úlevu, že bouře pominula. S rozzuřenou Kate si umím poradit, ale – jak jsme zjistili před několika měsíci – ubřečenou Kate zvládat neumím. „Dobře, a kde je dárek pro mě?“ zeptám se rozverně a vracím načatý večer do

správných kolejí. „Vím, že pro mě něco máš. Co kdybys mi to dala teď?“

Zaváhá a pak se vyprostí z mého objetí, vstane a otevře zásuvku v příborníku. Vezmu si od ní malý, úhledně zabalený balíček.

„Takže to není nová motorka?“

Zmůže se na pousmání. „Neměla jsem dost peněz na tolik balicího papíru.“

Otevřu dárek. Kapesní nůž od Williama Henryho. Je skvělý: damascénská ocel se leskne jako olej na vodě, perleťová rukojeť a ručně šité pouzdro z pštrosí kůže. Je to vzácný nůž, jaký se dědí z otce na syna, a já vím, že stál více, než já vydělám za měsíc. Mohla by mi tou věcíčkou klidně uříznout koule.

„Tos neměla,“ řeknu a myslím to vážně.

„Vím, že sis ho vždycky přál,“ odpoví potěšeně.

Chtěl jsem si na něho vydělat, ne ho dostat od své superúspěšné ženy.

Najednou jsem úplně střízlivý. „Pojďme do postele,“ navrhnou a chytím ji za ruku.

„Ještě jsme neměli dezert...“

„Copak potřebuju nějaký dezert, když mám tebe?“

„Nede...“

Ale já nemám náladu na další odmítnutí. Strkám ji před sebou do schodů, ruce mi bloudí po tenkém úpletu jejích šatů, a když nahmátnu prsa, bradavky okamžitě zareagují. V džínách mě bolí ztopořený penis, a tak se přitisknu k jejímu zadku, který, musím říct, už není tak pevný jako dřív. Mohla by trochu přibrat. Za poslední dva měsíce musela zhubnout nejmíň o šest kilo.

Jakmile se ocitneme v ložnici, Kate se ode mě odtáhne. „Nemůžu. Mám menzes.“

„No a? Víš přece, že mi to nevadí.“ Vsunu ruku do podprsenky a sevřu bradavku mezi konečky prstů. Díky bohu se jí nesmrkla i prsa. Vždycky měla nádherné kozy. „Dej na postel ručník. Nebo ráno převleč peřiny.“

„Opravdu nemám náladu...“

„To přijde,“ slibuju přidušeně.

Přetáhnu si tričko přes hlavu a rozepnu džíny. Kate tam pořád stojí jako figurína z obchodu, a tak ji položím na postel, rozepnu

Jí šaty a pak je rozevřu do stran. Po chvíli mě obejmě kolem krku a váhavě roztáhne nohy. Skoro slyším vrzání kloubů, už jsme spolu nespali celou věčnost. Kolenem jí roztáhnu stehna ještě víc, vytáhnu prsa z krajkové podprsenky a začnu je sát, zatímco prsty bloudím mezi jejíma nohama.

„Myslel jsem, že máš menzes?“ řeknu po chvíli.

„Mám, vlastně měla jsem...“

Zčervená. Začnu se užasle smát – nestává se moc často, abych svou ženu přichytil při lži. Obvykle to bývá naopak, a tak si tu výjimečnou výměnu rolí užívám.

Prsty zkoumám kundičku. Je vlhká a připravená, i když by to její majitelka nikdy nepřiznala.

„Sama víš, že to chceš stejně jako já,“ říkám nadřazeně. „Už se nezlob, Kate. To, co se stalo, není moje vina. Jsem dobrý manžel. Nedívám se po jiných ženských. Starám se o naše děti. Miluju tě...“

„Přehlížíš mě.“

„Nepřehlížím tě. Zrovna teď ti věnuju veškerou pozornost,“ dodám a sundám si trenýrky. Přejíždím rukou po jejím těle, stále víceméně pevném a zaobleném na těch pravých místech. „Panebože, jsi tak krásná. Stejně krásná jako ten den, kdy jsem si tě vzal.“

Když se dotknu poštváčku, nedokáže se ubránit vzdechu. V duchu se usměju. Věděl jsem to. Potřebuje se tomu prostě poddat, to je všechno. Ženy jako Kate jsou tak zatraceně nezávislé, chtějí mít pořád všechno pod kontrolou. Něco se zvrtně a ony to okamžitě považují za svoje osobní selhání. Kate nadává, že za nic nechci vzít odpovědnost, ale pravda je taková, že ona mi to nedovolí. Jedinou výjimku představuje ložnice. Tam mám vždycky navrch já. V posteli si nikdy moc nevěřila. Podobně jako spousta dalších ženských je posedlá tím, jak vypadá, ale skutečný problém nespočívá v tom, co odráží zrcadlo. Je v její hlavě. Ona se prostě neumí uvolnit. Když jsme se seznámili, neuměla dosáhnout orgasmu jinak, než když si to udělala sama. Trvalo mi dva roky, než jsem ji poprvé přivedl k vrcholu já – a věřte mi, že to nebylo způsobeno nedostatkem zkušeností na mé straně.

Strčím do ní dva prsty a její šťávy mi tečou do dlaně, vlezu jí mezi nohy a můj pták se dotýká její vlhké kundy. Když do ní vniknu, je horká a úzká; přikryju Kate svým tělem, pak si dám její nohy na ramena, abych ji mohl ošoustat tvrději.

Tváře jí zrudnou, a to je nade všechny komentáře, zatímco tlumeně heká a v rukách svírá peřinu. Hlavu má zvrácenou, jako by probíhala cílovou páskou, a když se udělá, cítím na ocasu stahy. Chvilku nato se udělám i já. Bylo to krátké a hezké. Vím, že přesně takhle to má ráda.

Svalím se z ní a zašmátrám po trenýrkách. Přál bych si, aby neměla tolik řečí kvůli kouření v posteli. Je to už patnáct roků a mně pořád chybí oblíbené posexuální cigárko.

Kate se nehýbá a já si na pár okamžiků myslím, že usnula.

„Vlasy,“ říká do tmy chraplavým hlasem. „Nechala jsem se ostříhat. Nemám nové šaty, ale účes.“

KATE

Od manžela se neutíkám proto, že zapomněl na výročí naší svatby, i když je to už potřetí v řadě. Kdyby byl tohle důvod k rozvodu, žili bychom všichni sami.

Neutíkám od svého manžela, přestože si to nepochybně zaslouží. Chci jen chvilku klidu a ticha, abych mohla pět minut nerušeně přemýšlet.

Taxikář se otočí na sedadle. „Který terminál?“

No, možná více než pět minut.

„Terminál čtyři,“ říkám, jako bych věděla, kam mířím.

Terminál čtyři? Letiště? Zbláznila ses?

Ne, ale pokud se neodpoutám od svého dosavadního života, blázen ze mě bude. Brzy.

Jako bych měla v hlavě dva lidi: neznámou osobu, která zorganizovala tenhle pubertální výstřelek, tento útěk, a normální Kate, přesně tu Kate, kterou znám už skoro čtyřicet let.

Je to šílené. Už to určitě nepotrvá dlouho a řeknu taxikářovi, aby to otočil a zavezl mě do kanceláře. Proboha, vždyť mám na dnešek sjednanou schůzku!

Kdy se vám stane, že sledujete jakousi nerozvážnou osobu, jak vás okrádá o vše, na čem jste pracovali posledních šestnáct let?

Kolem nás ubíhají směrové cedule na Heathrow. Jen co dorazíme k terminálu, řeknu řidiči, aby mě zavezl zpátky do města. Vdané ženy na prahu čtyřicítky neutíkají jen proto, že mají špatný den. Přinejmenším ne ženy jako já. Už nejsem žádná puberťačka. Nemůžu to zabalit jen proto, že mi všechno přerůstá přes hlavu. Jsem dospělá. Mám děti. Manžela. Povinnosti.

Hruď se mi znovu sevře a já si tisknu zápěstí. Dýchej, Kate.

Na pondělní dopoledne je provoz překvapivě mírný. Než se naděju, jsme na silnici M4. Ujedeme míli, pak další, a já stále mlčenlivě sedím na zadním sedadle taxíku. Řidič odbočí k terminálu čtyři. Snažím se zachovat chladnou mysl. Nemusím přece vystoupit, až auto zastaví na letišti. Můžu říct, že jsem změnila plány, a jet zpátky do kanceláře. Nikdo se nikdy nedoví, co se stalo. Ještě není pozdě. Ještě to můžu zarazit.

Akorát si nejsem jistá, jestli to dokážu. Ovládá mě ta bláznivá Kate, rebelka Kate, a vůbec mě neposlouchá.

Jakoby z odstupů sleduji sama sebe, jak vysedám z taxíku a platím, pak si pečlivě dávám účet do peněženky a vkládám ji do kabelky těsně vedle cestovního pasu, který s sebou pro jistotu nosím ode dne, kdy jsem začala pracovat. Jakou jistotu mi to mělo vlastně dodat, to netuším.

Vstupuji do terminálu, aniž mě napadá, co tam budu dělat.

Chytím si dalšího taxíka nebo nasednu na metro zpátky do města, pochopitelně. Tahle eskapáda už trvá příliš dlouho.

A co pak? Vrátiš se do práce, abys sledovala konec vlastní kariéry? Vrátiš se do života, v němž si tě rodina necení pro to, kým jsi, ale pro to, co děláš?

Vrátiš se k Nedovi, který zasklil výročí svatby a nevyšiml by si tě, ani kdybys servírovala večeri úplně nahá, pokud ji budeš podávat s kečupem?

Nízké podpatky mých pohodlných bot sebestiše klapou po mramorové podlaze, jako by moje nohy věděly, kam míří. Ať se stalo cokoli, svého manžela stále miluji, ale kdybych tady měla zůstat a třeba ještě jednou poslouchat jeho lži, nevím, jak dlouho by mi ta láska vydržela. Před dvěma měsíci, kdy jsem ho opravdu potřebovala, mě v tom nechal plácát samotnou. A odpuštění mě stálo všechny síly, které jsem ještě měla. A taky vím, co dělá ve Winchesteru, ačkoli předstírám pravý opak. Uvědomuji si, že se ten domeček z karet co nevidět zborší. Nevím akorát to, co s tím udělám.

Zastavím se před obřími obrazovkami a hledím na blikající výčet destinací. Abu Dhabí, Houston, Moskva, Tokio, Bělehrad, Casablanca. Casablanca! To by bylo něco, kdybych skutečně pro-

šla branou a nastoupila do letadla. Zahraj to znovu, Same! Na počest starých časů.

Musím zjistit, kudy se dostanu zpátky na metro. Jsou tři pryč; Paul Forde už pravděpodobně prská vzteky a absolutně nechápe, jak je možné, že jsem se nedostavila na poradu.

Najednou se ocitnu uprostřed hloučku rozjařených italských teenagerů, kteří míří k přepážkám. Snažím se dostat z toho chumlu ven, ale je to stejné jako zápasit se spodními proudy, a tak se po chvíli vzdám a nechám se unášet.

V té chvíli si totiž uvědomím, kam vlastně celou dobu mířím.

Tu adresu nemám ve svém iPhone uloženou. Celé roky jsem ji nepotřebovala, a přece si ji hned vybavím; vyslovím ji s lehkostí, jako bych to dělala každý den. „Via Appia Antica, duecento settanta, per favore.“

Před vnitřním zrakem mi defiluje kaleidoskop tisíců obrazů, chutí a vůní. Namotávám na vidličku spaghetti puttanesca, hustá kořenitá omáčka mi stéká po bradě. Na stinném dvorku nabírám do dlaní chladivou vodu a oplachuji si obličej, zatímco mi mezi lopatkami stékají čůrky potu. Nečekaný závan citronu a tymiánu, když se otevřou dveře ve zdi a za nimi se objeví utajená zahrada. Dutý zvuk rychlých kroků stoupajících po schodech a partnerská hádka v řeči, v níž i ta nejzuřivější urážka zní jako Shakespearův sonet. Úzkou uličku sjíždí vespa, jejíž motor zní jako šicí stroj. Drsná chuť červeného chianti. Silné paže mě objímají na piknikové dece, a ta mě škrábe do opálených nohou, které se otevírají k milostnému objetí. Mámivé opojení z první lásky, touha, která se nedá uhasit. *Alessio*. Nebyl to můj první milenec, ani zdaleka. Byl to první muž, který mi zlomil srdce.

Taxikář po mně zopakuje adresu a odlepí se od obrubníku do zběsilé italské dopravy. Tisknu se ke dveřím a otevřu okno, abych dovnitř vpustila hebký noční vzduch. V dubnu je v Římě o deset stupňů tepleji než v Londýně, ve vzduchu se vznášá příslib léta, a já si potěšeně svléknu vlněný kabátek a rozepnu si několik knoflíků na halence z šedého hedvábí.

Řidič ke mně vyše přes zpětné zrcátko vyčkávavý pohled a já si dva knoflíky zase rychle zapnu.

Opřu si hlavu o chladivé sklo. Poblouznění, které mě dovedlo až sem, přešlo stejně nečekaně jako přišlo. Teď musím uvést věci do pořádku. V Anglii je už skoro devět, ale Ned mě nebude postrádat, protože v pracovní dny bývám doma před desátou jen málokdy. Mou nepřítomnost zaregistruje až ráno, když nebude mít kdo vytáhnout Agness a Guye z postele, ale ani v té chvíli mu to ještě nepřijde divné. Pomyslí si, že jsem přišla domů až poté, co usnul, a že jsem odešla do práce brzy, dříve než vstal. Není to nic neobvyklého. Můžu přespat u Julie a hned ráno odjet taxíkem na letiště. S Paulem Fordem to nějak skoulím. Budu zpátky v Londýně dřív, než si mé nepřítomnosti všimne někdo jiný než kočka.

Přestaň si lhát, napomenu se. Přece jsi nepodnikla celou tu anabázi jen proto, abys tu zůstala pouhých pár hodin.

Neviděly jsme se několik let. Co když už tady vůbec nebydlí?

Více než půl života pro mě byla Julia nejbližším člověkem na světě. Od prvního společného dne ve školce jsme byly nerozlučitelné. Nikdy jsem se nemusela ptát, jestli stojí na mé straně; bylo to tak jasné, jako že slunce vychází na východě. Když jsme si na vysoké přivydělávaly umýváním nádobí, užila jsem si u toho více legrace než kdy u Forda. Kdysi jsem si myslela, že člověk dostává slušné peníze za to, že odvádí slušnou práci. Dneska už vím, že velké prachy jsou jen úlitbou za to, že člověk prodává sám sebe.

Do Itálie jsme tenkrát odjely z Juliina rozhodnutí. Následovalo krásné, rozkošnické léto. Ten rok jsem oslavila jednadvacáté narozeniny; bylo to před Nedem, před prací, před Guyem a Agness. Toho léta jsem konečně utekla z dosahu svého otce; to léto patřilo jen mně a Julii, tehdy jsem poprvé – a naposledy – ochutnala skutečnou volnost.

Obvykle se nebabráám v minulosti, ale znenadání mi začne být líto, že už nejsem mladá: ne kvůli svěží pleti a pevným prsům a výkonnému metabolismu, i když by bylo fajn, kdybych si tenkrát uvědomila, že mám všech těch výhod maximálně využít, než mě o ně čas připraví. Ztracené mládí v této chvíli postrádám především proto, že mám před sebou nejasnou budoucnost a už jsem pozbyla víru v to, že svět je víceméně dobrý a že to zlé můžu změnit.

Nejde jen o to, že jsem tenkrát měla pevnější tělo. Měla jsem i pevnější mysl.

Projedeme malou vesničkou na předměstí Říma a kodrcáme se po dlažebních kostkách velkých jako talíř až do staré Appian Way. Po pěti minutách řidič zastaví před velikou kovanou branou, vedle níž leží kámen s velkým bílým číslem 270.

„Duecento settanta,“ řekne řidič významně, když se zdráhám vystoupit.

Zaplatím a otevřu dveře. Chvilí postávám na příjezdové cestě a přemýšlím, jestli bych neměla nastoupit zpátky do taxíku a odjet na letiště, když řidič prudce vyrazí pryč, a rozhodne tak za mě.

S Julií jsme se nerozloučily ve zlém. Když se na konci onoho kouzelného léta rozhodla zůstat v Římě, naše cesty se zkrátka rozešly. Nerozdělila nás zeměpisná vzdálenost nebo odlišný životní styl, dokonce ani Ned, ale mateřství: já mám děti, ona ne. Patříme k rozdílným kmenům, každá mluví řečí, jíž ta druhá nerozumí. Ještě rok nebo dva po narození Agness jsme se snažily; Julia poslala své nové kmotřence nepraktický přívěsek od Tiffanyho a ručně malované porcelánové šálky, a já jí na oplátku poskytla fotky bezzubých úsměvů a dopisy plné novinek, ale obě jsme věděly, že z našeho přátelství se vytratilo to nejdůležitější. Vše, co jsme měly společné, zůstalo v minulosti. Naposledy jsme se viděly, když přijela do Anglie na pohřeb svého otce, nedlouho po Agnessiných druhých narozeninách. Nezdržela se dlouho.

Skutečnost, že se tak ostře stavěla proti Nedovi, samozřejmě našemu přátelství taky nepomohla. S Eleanor si notovala jedinečně tehdy, když se mluvilo o mém manželovi. Obě se mi snažily svatbu vymluvit, Julie dokonce ještě i ve chvíli, kdy jsem kráčela k oltáři. Doslova.

„Je to prima kluk, Kate, ale vy dva se k sobě absolutně nehodíte,“ naléhala, když mi v sakristii rovnala vlečku. „Ještě není pozdě. Tobě se slibně rozjíždí kariéra, zatímco on nikdy nic velkého nedokáže. Skončíš tak, že se o něj budeš starat, a on tě za to bude nenávidět.“

„Křivdíš mu. Neznáš ho tak jako já. Miluje mě. A já miluju jeho.“

„Je pro tebe únikem,“ řekla bez vytáček, „ne spřízněnou duší. Nebýt tvého otce, na Neda by ses ani nepodívala.“

Uhodila hřebík na hlavičku, samozřejmě. Když jsem v supermarketu viděla Neda poprvé, jak se snaží vybrat krabici obilných lupínků dřív, než jeho malý synek ty zbývající rozmetá po podlaze, necítila jsem lásku nebo dokonce vášeň. Věděla jsem jen to, že ten muž mě potřebuje víc, než já potřebuji jeho. A tak jsem udělala osudný krok, vzala na ruce dítě a uklidnila otce; už v té chvíli jsem věděla, že s ním budu v bezpečí. Potřebovala jsem být někomu užitečná. Bez toho jsem nedokázala žít.

Na rande mě pozval Ned, ale já vycítila, že se nikam neposuneme, pokud to nevezmu do svých rukou. Ned ještě stále vstřebával šok ze svého prvního manželství; očekávat od něj, že se ujme iniciativy podruhé, by bylo naivní. A tak to zůstalo na mně, abych zorganizovala naše první rande, náš první společný víkend, abych začala plánovat společné bydlení a později i manželství. Nevadilo mi to: mužského sekýrování jsem si užila dost, a rozhodně se mi nechtělo přeskočit z otcovského pekla rovnou do manželského ohně.

Nikdy jsem si nenamlouvala, že jsme Romeo a Julie, ale Ned byl praktický a choval se jako chlap. Uměl opravit auto a sestavit kuchyňskou linku a přetapetovat zeď. Pracoval jako investigativní novinář pro *Readingský večerník*, tehdy ještě měl zápal, energii a rozhodnost. Domnívala jsem se, že se Julia mylí. Tvořili jsme dobrou dvojici, i když uznávám, že nás nepojil právě nejvášnivější vztah na světě. Bylo nám spolu dobře, hodili jsme se k sobě. Ned se o mě staral, aniž ohrožoval mou pracně nabytou nezávislost. Byl pyšný na mou ctižádost a rozbíhající se kariéru. Tehdy jsem netušila, že to nesouvisí ani tak se mnou, jako spíše s tím, že Ned potřebuje někoho, kdo by navázal na péči jeho příliš benevolentní matky a nadále ho hýčkal. Nevědomky jsem vzala tu roli na sebe.

Svého muže stále miluji, navzdory krutosti zrady, které se na mně před dvěma měsíci dopustil, a navzdory jeho lehkovážnosti, která nás přivedla na pokraj zkázy. Víím také, že kdyby se ho někdo zeptal, řekne i on, že mě miluje. Ve skutečnosti však nemá tušení, kdo vlastně v současné době jsem: jak se cítím, co si myslím.

A co víc, dává opakovaně nepokrytě najevo, že mu na tom nezáleží. Jsme svoji patnáct let a on pořád zapomíná, že nemám ráda čokoládu. Tisíckrát mě pozoroval, jak se oblékám a svlékám, ale nedokáže odhadnout moji velikost a ani ho nenapadne, aby se podíval do mé skříně, když mi chce koupit šaty. Je přesvědčen, že sex vyřeší všechny trable, ale pořád do mě strká prsty ve chvíli, kdy začínám být vzrušená, ačkoli jsem mu říkala, že to nesnáším. Nedokázal by vyjmenovat jediného člověka, se kterým pracuji, nezná barvu mých očí. K posledním narozeninám mi věnoval fax, a nesnaží se pochopit, proč nedokážu mlčky přejít fakt, že zapomněl na naše výročí. Jak může milovat někoho, koho nezná?

Julia měla pravdu. Starost o Neda i tíhu celého manželství nesu já už od chvíle, kdy jsem řekla ano. Zatlačím do křídla staré železné brány, kterou doposud nechrání žádný zámek ani alarm, a pak ji za sebou zavřu. Julia a já bychom si nikdy nemohly dovolit nájem v této luxusní čtvrti, kdyby neokouznila synovce staré dámy, které tato obrovská nemovitost patří. Pro Vincenza má tetička očividně slabost, a tak nám stará dáma pronajala zahradní domek za směšný nájem a pochybné potěšení z naší společnosti, když jsme ji tu a tam vozily po pozemku. Už tehdy jí muselo být přes sedmdesát. Přemítám, jestli může být ještě naživu, nebo jestli tohle všechno už patří Vincenzovi.

Klopýtám po nedlážděné příjezdovce a občas kvůli tmě zakopnu. Pokud si dobře pamatuji, od brány k vile, kde bydlela stará dáma, je to asi čtyři sta metrů, a od ní pak dalších čtyři sta k zahradnímu domku na opačném konci pozemku. Vpředu ve vile ani v zahradním domku se nesvítí. Napadne mě – poněkud pozdě –, že sídlo je možná dávno prodané a Julia se odstěhovala. Naposledy jsme se jedna druhé ozvaly před třemi roky: poslaly jsme si přání k Vánocům.

Zčistajasna na mě dolehne únava. Netuším, co podniknu, jestli tady Julia nebude. Nemám dost sil, abych šla několik mil do nejbližší vesnice a chytila dalšího taxíka. Nevím ani, co mě to popadlo, že jsem sem přijela. Nechápu většinu svých dnešních činů.

Dveře zahradního domku se prudce otevrou a do zahrady se vylije zlatavý výsek světla. Julia vyjde na cihlovou terasu a soustředěně hledí do inkoustové tmy, jako by uměla vytušit, že jsem tady.